

Omul care nu știa să iubească

Ți-am dat tot ce-am avut, din mine, până golul m-a-nfrânt,
Te-am lăsat să mă ploi cu lacrimi, te-am lăsat să mă vânt
Și pe urmele tale am călcat ușor, crezând că mă pierd,
La mai mult ca perfect erai tu, iubirii mele, un altfel de verb.

În povestea mea ți-am scris pe-ndelete capitole-ntregi,
Mi-am tradus fericirea în limba ta, doar să poți s-o-nțelegi,
Și în sufletul tău mi-am pus inima, pe jumate-n risipă,
Să te-aud cum respiri, cum prin muzici trăiești orice clipă.

Ți-am clădit castele-mprejur, de dureri să n-ai teamă,
Te-am nălțat pe altare, ca pe-un rege, părtinit de-o coroană,
Și-am crezut că în loc cu tine timpu-avea să se-oprească,
Când de fapt erai omul care nu știa deloc să iubească.

L'homme qui ne savait pas aimer

Je me suis donné à fond, jusqu'à ce que le vide me terrasse,
J'ai laissé la pluie de tes larmes et le vent creuser ma vie, hélas !
J'ai marché doucement, sur tes pas, me croyant égaré,
Tu étais le verbe de mon amour, au plus que parfait.

Dans mon histoire, des chapitres entiers pour toi s'enchaînent,
J'ai traduit le bonheur dans ta langue, pour que tu le comprennes,
Dans ton cœur, j'ai mis mon âme, à moitié amnésique,
Je t'ai entendu respirer, vivre chaque instant à travers la musique.

J'ai bâti autour, des châteaux, pour que jamais tu n'aies mal,
J'ai construit des autels, tu étais mon roi et mon graal !
Et j'ai pensé qu'avec toi le temps allait enfin s'arrêter,
Alors qu'en fait, tu étais l'homme qui ne savait pas aimer.

Îmi vreau viața mea de dinainte de tine

Îmi vreau viața mea de dinainte de tine,
Când nopțile nu-mi erau îngropate în dor,
Să plâng când mă doare, să râd când mi-e bine,
Dar singur, și nu cu tine, prin ea, călător.

Să-mi spun că iubirea e-un cuvânt inventat
De-acei ce, slabi, cad pradă smintirii,
Că n-are nicio noimă să te lași tulburat,
De-un nebun ce nu-i cunoaște sensul iubirii.

Și vreau să mă mistui de-a-ntreg, pe deplin,
Dar nu de focul tău născut din ruine,
Tu nu știi să arzi... mocnești doar puțin...
Îmi vreau viața mea de dinainte de tine.

Je veux ma vie d'avant toi

Je veux ma vie d'avant toi, celle où je n'avais
Pas de manque, la nuit, pas de vide ni de liens,
Pleurer quand j'ai mal et rire pour un rien ;
Je le faisais tout seul, alors que tu passais.

Me dire que l'amour est un mot inventé
Par ceux qui, faibles, succombent à la folie,
Que je ne me retrouve pas anéanti
Par un fou qui n'a jamais appris à aimer.

Et je voudrais être entièrement consumé,
Surtout pas par ton feu qui ne laisse que ruines,
Tu ne sais pas brûler... ta flamme est si fine...
Ma vie, juste avant toi, je la veux, je l'aurai.

Străin

Ard încet pe sub tâmpetele tale ciudate,
Mi-ești deodată străin în gânduri și-n vene,
Mi se-nvolbură-n sânge simțămintele toate,
Ești aproape de lacrimi, ghemuit peste gene.

Nu mai știu dacă dorul acesta mă doare,
Ori sortit să-mi fii hrană și leac nefiresc,
Să mă vindec de tine nu-i povară mai mare.
N-aș putea să mă vindec. Doar așa mai trăiesc.

Nu te am, dar te simt. Nu mă simți, dar mă ai,
Suntem suflet pereche, jumătăți despărțite,
Nu iubești și nu poți golul tău să mi-l dai.
Orice-ai fi, mi-ești străin și prin trup și prin minte.

Étranger

Je brûle lentement sous ta peau. Il me semble bizarre !
Tu deviens un étranger à mes pensées, à mes veines,
Les sentiments subissent dans mon sang toutes les peines,
Au bord de mes larmes et de mes cils, tu t'amarres.

J'ignore si ton absence me rend encore plus malade,
Ou si tu es plutôt mon traitement, mon pain et mon eau,
Quelle torture, me guérir de toi ! Quel fardeau !
Je ne veux pas guérir ! Dans ta vie, je m'évade...

Je ne t'ai pas, mais je te ressens et cela me dévore,
Nous sommes deux âmes sœurs, des moitiés séparées,
Sans aimer, tout ce vide, tu ne peux pas le combler.
Tu deviens un étranger dans mon esprit, dans mon corps.